

Nař. rozhodnutím bylo žádané osvobození odepřeno. — — — — —
Stížnost shledal nss důvodnou.

Dle § 3 odst. 2 pravidel o vybírání dávky z nájemného neplatí se dávka z místností, které jsou vzhledem k svému věnování trvale osvobozeny od daně domovní. Rozhoduje tedy objektivní osvobození od daně domovní. Samosprávný úřad může a musí si tuto otázku ovšem prejudiciálně řešiti, ale jen potud, pokud o nároku na trvalé osvobození od daně domovní nebylo rozhodnuto výrokem úřadu k meritornímu rozhodnutí o této otázce příslušného, tedy státním úřadem finančním. Byli však tímto úřadem pravoplatně rozhodnuto, že místnost určitá jest trvale od daně domovní osvobozena a ona prejudiciální otázka takto příslušným úřadem meritorně byla rozhodnuta, jest tímto výrokem úřad samosprávný vázán a v důsledku toho a ustanovení § 3 pravidel nemůže pak dotyčné místnosti odepřiti osvobození od dávky z nájemného.

V daném případě bylo výn. zřř. v Praze z 15. dubna 1925 rozhodnuto, že se povoluje trvalé osvobození od daně domovní pro byty def. zřízenců železničních ve zmíněných domech z důvodu trvalého a výhradního přenechání za nautrální byty, a to od začátku užívání, pokud nenastane změna v užívání dosavadním. Žal. úřad okolnosti této nepopírá a netvrdí zejména ani, že osvobození bylo poskytnuto z pouhé liberality, ani že by skutkové předpoklady pro ono osvobození byly se změnil. Nař. rozhodnutí, které za tohoto stavu pro místnosti trvale od domovní daně osvobozené přes to odpírá osvobození od obecní dávky z nájemného, ocitá se v rozporu s předpisem § 3 dávk. prav. i bylo je proto v základě § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 6984.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Převod stavební parcely, které se použije v plné výměře dle stav. řádu přípustné k novostavbě, přestavbě, přístavbě nebo nástavbě budovy obytné nebo budovy k provozu podniku, jest podle § 3 zák. č. 403/22 za předpokladů tam uvedených osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty i tehdy, když nabyvatel není osobou, podléhající některé z daní uvedených v zák. č. 102/21.

(Nález ze dne 19. prosince 1927 č. 2860).

V ě c: Zdenka a Jiřina S. a B. K. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Smlouvou trhovou ze 4. prosince 1922 prodaly st-lky bankovnímu úřadu mín. fin. dům čp. . . . za 660.000 Kč. Během řízení bylo uplatňováno osvobození od dávky ve smyslu § 1 č. 4 zák. z 31. března 1920 č. 209 Sb., ze 17. ledna 1922 č. 45 Sb. a z 21. prosince 1922 č. 403 Sb. Magistrát hl. m. Prahy plat. rozkazem ze 16. prosince 1925 vyměřil dávku, ježto stav. parcela reality čp. . . . ve lhůtě stanovené zák. č. 403/22 zastavěna nebyla, a určil nabývací hodnotu k 1. lednu 1914 dle smírné dohody. — Podanému odvolání žal. úřad v pořadí instančním nevyhověl. — — — — —

O stížnosti nss uvážil:

Zákon z 21. prosince 1922 č. 403 Sb., jehož se jak žal. úřad, tak i st-lky dovolávají, rozšiřuje osvobození převodu stavebních parcel od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí podle § 1 odst. 2 č. 4 zák. č. 209/1920 také na převody nastalé v letech 1922 a 1923, jestliže parcel těch bude v plné míře dle stav. řádu přípustné použito ke stavbám podle tohoto zákona, dále podle zák. ze 3. března 1921 č. 102 Sb. nebo podle zákonů o stav. ruchu.

Poněvadž není sporno, že se v daném případě nejedná o stavbu »podle zákonů o stav. ruchu«, jde pouze o to, co rozuměti »stavbami podle tohoto zákona«, resp. »podle zák. ze 3. března 1921 č. 102 Sb.«

Které stavby § 3 zák. č. 403/1922 míní slovy »stavby podle tohoto zákona«, je patrné z § 1, kde se definují stavby, jimž zákon chce poskytnouti výhody co do dávek veřejných. Tyto stavby určují se tu jednak druhově, jednak určitým momentem časovým. Kdežto v posledním směru zákon má ustanovení nové (»stavby, s nimiž bude v r. 1923 započato a které budou v tomto roce buď dokončeny aneb v nichž bude po r. 1923 náležitě pokračováno«), nevymezuje v prvním směru pojem stavby samostatně, nýbrž rozumí jím stavby, uvedené v §§ 1 a 2 zák. č. 102/1921.

Zákon posléze citovaný poskytuje výhody daňové v § 1 novostavbám, přestavbám, přístavbám a nástavbám budov obytných, v § 2 pak novostavbám, přestavbám, přístavbám a nástavbám budov pro provoz podniku. Úlevy, které se tu stavbám těmto poskytují, záleží v tom, že podnikají-li stavby tyto osoby, podléhající dani z příjmu, anebo společnosti podrobené výdělkové dani dle II. hlavy zák. o přím. daních os., mohou si zejména odečísti od daňové základny určitou kvotu stav. nákladů. Toto určení subjektů, jimž se daňové výhody poskytují, není nikterak momentem, který by charakterisoval privilegovanou stavbu jako takovou a byl předpokladem pro daňové výhody tam normované, nýbrž je pouhým důsledkem druhu daňové výhody, jaká se tu poskytuje. Úlevy na dani z příjmu a dani výdělkové mohou přirozeně býti poskytnuty pouze osobám, které platí tyto daně. Z toho plyne však, že zmíněné vymezení po stránce subjektivní nemá proto významu pro určení pojmu »stavby«, nýbrž přichází v úvahu právě jen, když jde o úlevy na dani z příjmu a dani výdělkové. Následkem toho nelze k němu vůbec přihlížeti, když se jedná o osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí podle zák. č. 403/1922. Nelze také naléztí rozumného důvodu, proč by toto osvobození, které chce přece co nejvíce podporovati stav. ruch, mělo býti zciziteli poskytováno jenom tehdy, prodává-li parcelu osobě platící daň z příjmu nebo daň výdělkovou, nikoli však převádí-li parcelu na osobu jinou.

Z předchozích vývodů plyne, že podle zák. č. 403/1922 je předpokladem osvobození od dávky z přírůstku hodnoty toliko, aby šlo o novostavbu, přestavbu, přístavbu nebo nástavbu budovy obytné nebo budovy pro provoz podniku, provedené v časových hranicích § 1, že však nezáleží na tom, kdo je nabyvatelem parcely.

Nař. rozhodnutí, jež spočívá na opačném právním názoru, bylo proto podle § 7 zák. o ss zrušiti.